

יום עולה על שרמן ועובר בו על פני הגייסות

יונה מדינית וחומרית, להסתכך במלחמה ארוכה. **★ ★ ★**
מאזן התימרון

ההוכיח התימרון? גייסות השריון, כמוכן, ניצחו את האויב. התייצבות המילואים היתה כמעט שלמה. כוח הסבילות של החיילים והרכבו הוכח על רמה גבוהה מאוד. הליהנדסה איפשר מעבר טחים קשים ביותר. מתוך האלפים הרבים שגוייסו, נהרג אף לא איש אחד — גם לא בתאונות. רק ש טאנק אחד ניכחה, ואילו שני צנחנים — מתוך פר רב מאוד שהוצנח — נפצעו פצעים קלים. ובחינה טאקטית, הוכיח מפקד גייסות השריון, אלוף ס ברילב, את יעילותה של תחבולה: הוא הצניח

לשמוע את הבקר מדוח באלחוט למטה ה בקרים, שתפקידו לסכם את התימרון: "פגז נט. פגע פגיעה כמעט ישירה בגיפ." איזה מול!

יונה דיחה למפקד: "נחלקנו באויב. אש ממקלעים ומטאנקים..." ומיד אחרי כן פקד על אנשיו: "כל הגייפים — אש לעבר האויב!"

★ ★ ★
זכנג וגמרנו!

י ונה פקד שנית: "להגביר את ה אש! פיריץ, מבארטוביה שנהג את הגיפ שלי, נאות סוף סוף להיכנס לפעולה: בקול חצי-מומנם קרא: "אש... אש... אש..." כל מילה — צורה, וכל צורה, כנראה, בול. כי הוא דיחה: "חיסלתי אותו." יונה אוהב ללכת על בטוח. "תנו להם שני פגזי מרגמה," פקד. ומישהו קרא ב קול: "זכנג! זכנג!"

אתם, הרגילים למלחמות בהן יורים פני זים של ממש, אל תצחקו. ה"זכנג! זכנג!" חיסל את האויב ביעילות שאיננו נוכר כמותה, והשיירה שלנו יכלה להמשיך ב דרך.

★ ★ ★
"14 טנקים תקפו!"

י מסע נמשך כל הלילה, כשהקור ה ד מדברי חודר לעצמות ואינו נותן להי דם. עם עלות השחר נעצרו כמה דקות, עד ששיגו אותנו הטאנקים הראשונים של היחידה. כהרף-עין הודלקה מורה קטנה ו מישהו החל מרתח תה. משקה זה נועד שוב ושוב להחיות את נפשו בתימרון ה גדול. הוספת אבקת-לימונד ממנות-הקרב, הקנתה לו סגולות ניריות להרויית הצמאון קמדברי.

בשמונה בבוקר דיחה יונה למפקד: "הגע נו למטרה. האויב נראה נע צפונה. עושה רושם של נסיגה, עם השארת כוח הבטחה מאחור." לא ראיתי את האויב. אבל אם יונה אומר שהוא נע צפונה, אז בטח שהוא נע צפונה.

"רבותי, איך אפשר? איפה אשים אותו?" השיב.

קולו נשמע לי מוכר, אך לא יכולתי עדיין לזהותו. כעבור כמה דקות ירד ממושבו כדי לשוחח עם מישהו. ואז הכרתי אותו. היה זה א. מפקד הכיתה שלי מימי הבראשית של שועלי שמשון, 1948. עתה סגן-אלוף, ולדברי עמיתיו — אחד המפקדים המוצלחים של צה"ל.

הוא הכיר אותי. "אני מצטער מאוד," הת נצל, אחרי דברי ברכה ממושכים, "אבל פשוט, אין מקום אצלי ברכב." אך מיד מצא תחליף. הוא פנה אל מפקד יחידתי הסיוור שצורפה ליחידתו וזה מצא לי מקום על אחד הגייפים שלו. "איתם תראה את כל הדברים המצניינים," הבטיח לי א. כך קרה שאת כל התימרון הגדול ביליתי על גיפ של יחידת-הסיוור, בפיקודו של יונה.

★ ★ ★
פגיעה כמעט ישירה

י ראו לו, בעצם, "יונה וחצוי." כי הוא גבוה בעשרים-שלושים סנטימטר מכל בחור אחר בשם יונה. גובהו, ליתר דיוק: 2.02 מטר. כאשר עמד ליד טאנק א.מ.כס. יכול היה לשוחח פנים אל פנים עם היושב בצריה. הוא ליד תל-אביב, בן 25, ומלבד גובהו הוא בולט מסיבה אחרת: הוא אמודאי — אחד משני האמודאים החיים בכל תל-אביב הגדולה.

אחרי נסיעה של כמה דקות, כינס את צוותות הגייפים בפתח של ואדי, הסביר להם את משימת היחידה: "אנחנו נשמש עיניים של היחידה. מאחורינו נעה פלוגת טאנקים ופלוגת החרמ"ש. מהירות: שלושה קילומטר לשעה. אם תשמעו יריות, או אם הבקר שלנו ישרוק, עוצרים. לפני היעד אני מסער שנמצא אויב."

אנשיו, כולם חיילי מילואים, ידעו את עבודתם. השיירה הקטנה התקדמה בתשיכה. לפתע — טקטיקט! צורר של מכונת ירייה. הגייפים מיהרו לתפוס עמדות פוזרות על פני המישור הקטן. רקיטה אדומה הת נשאה אל על, נפלה והתנפצה לרסיסי-אור לא הרחק מן הגיפ שלי. מאחורינו יכולנו

בצורה זו התגלו לא רק ההישגים, אלא גם הנקודות החלשות של עוצבות השריון. לפיקוד הגבוה ניתנה גם האפשרות לשפוט את יכולת המפקדים בשדה להפעיל צוותים של כוחות, בהתאם לדרישות המשתנות של הקרב.

הליקויים נבעו בעיקר מעצם המימדים של התימרון. "ליקויים מסוימים אלה, יותר יותר מכל דבר אחר," סיכם אחד המפקדים, "הוכיחו עד כמה תמרון זה היה חיוני לשמירה על כושרו של צה"ל."

★ ★ ★
מראה מעל הגיפ

א ת כל התורה הזאת למדתי ליד שולחן מפות, בנוחיות, מפי אלופים ומפקדים. כל קשר בינה לבין מה שראיתי במשך ארבעה ימי התימרון, ב"זירת הקרב" — מקרי בהחלט. כי מה שראיתי בין גבעות האבנים והחמאדות של לס טובעני, בגנג המרכזי, לא היו מבצעים אסטרטגיים רבי תנופה או תנועות-מלקיחים נועזות. בתוך האבק, החום הלוהט וטירטור המנועים מצא תי מה שמוצאים ביסודו של כל צבא: ה אדם.

כאשר נקראתי לתמרון, ככתב צבאי, נאמר לי שסופתי ליחידת טאנקים. במטה העוצבה אף הסביר קצין-המבצעים מה יהיה חלקה של יחידה זו: כאשר אך ינתן האות להת חלת המיבצע, תחצה היחידה את קו התי חום ובאיגוף השמאלי, בשני צירים, תפרוץ לעבר ריכוזי האויב שבאזור הנגב. היא תצ טרך לעבור דרך קשה מאוד, שלעתיים אי אפשר יהיה להתגבר עליה ללא הפעלת ציוד כבד ויחידות הנדסיות.

אלא שלאותה יחידה הגעתי מאוחר מאוד בלילה, כאשר היתה כבר בתווזה, לעבר יעדה, אשר, שוכר אותי מן הימים בהם פקד על יחידת-ההוד בדרך לשארם-אלי-שיך, הוא שהסיע אותי ברוב אדיבותו אל זחל המפקד.

המפקד היה עסוק מאוד. הוא דיחה לי מפקדה שמעליו, קיבל הודעות ממפקדי ה משנה שלו, העביר הוראות. אל תוך כל הפעילות הקדחתנית נמסר לו: "המפקד, צי רפו אלינו עתונאי."

אויב דמינוי. הקודקוד, שהוא המפקד, יושב בחל קשרים את המפקד עם יחידותיו השונות הפרושות נכוד הם מתכוננים בכל רגע לפקודת ההסתערות.